

DRWECA

Z DODATKAMI: „OPIEKUN MŁODZIEŻY“, „NASZ PRZYJACIEL“ i „ROLNIK“

„Drwęca“ wychodzi 3 razy tygodn. we wtorek, czwartek i sobotę rano. —
Przedpłata wynosi dla abonentów miesięcznie z doręczeniem 1,30 zł.
Kwartalnie wynosi z doręczeniem 3,89 zł.
Przyjmuje się ogłoszenia do wszystkich gazet.

Cena ogłoszeń: Wiersz w wysokości 1 milimetra na stronie 6-lamowej 15 gr, na stronie 3-lamowej 50 gr, na 1 stronie 60 gr. — Ogłoszenia drobne: Napisowe słowo (łusto) 30 gr każde dalsze słowo 15 gr. Ogłoszenia zagran. 100% więcej.

Numer telefonu: Nowemiasto 8.

Adres telegr.: „Drwęca“ Nowemiasto-Pomorze.

Druk i wydawnictwo „Drwęca“ Sp. z o. p. w Nowemiście.

ROK XIII.

NOWEMIASTO-POMORZE CZWARTEK, DNIA 27 LIPCA 1933

NR. 87

Czy i w tym wypadku djabeł nie taki straszny jak go malują?

Już od szeregu lat Hitler swem postępowaniem, swą ideologią, głoszonemi w duchu najskrajniejszego szowinizmu nacjonalistycznego i nieubłaganego odwetu hasłami, stał się potwornym postrachem dla pokoju europejskiego wzgl. światowego. To też z niepokojem wielkim śledził tenże każdy jego ruch, każde jego poczynanie. A gdy nadto dorwał się on do władzy i stał się prawie nieograniczonym władcą blisko 66 milionowego narodu niemieckiego, zdawało się, że ostatnia godzina dla pokoju świata już wybiła. Zdenerwowanie, oburzenie, przerażenie w Europie doszło prawie że do zenitu, gdy po dojściu do władzy wydał Hitler swój pamiętny memoriał, pełen pogroźek dla wszystkich tych, którzy rzekomo winni są obecnej „doli“ Niemców. Zdawało się wtedy wielu, że już w powietrzu czuć zapach prochu, że już rozdziera je przeraźliwy huk armat, że już unosi się na jego falach złowrogi szcęk broni. A tymczasem nie z tych trwożliwo-groźnych przewidywań się nie ziściło. Przeciwnie, krótko potem na zwołanem Reichstagu, miast surmy wojennej ze strony Hitlera, świat usłyszał pokojową nutę fletu. Tak oszałamiająco słodko brzmiało to zapewnienie przez niego umiłowania pokoju, zgodnego załatwienia wszystkich spraw spornych ze sąsiadami, że ludziska w świecie, a przede wszystkim dyplomaci i rozmaici inni mężowie stanu aż ze zdziwienia oczy sobie przecierali, czy to możliwe, aby ten tak groźny germański bóg wojny, miast wrzasku wojennego, umiał tak pięknie wywabić czarujące tony pokoju. I odrazu w świecie, w umysłach wielu, nawet bardzo wielu, a nie brak było takich i w Polsce, nastąpiło radykalne przegrupowanie nastrojów i przekonań, a mianowicie w tym sensie, że ten Hitler naprawdę nie jest tak straszny djabeł, jakim go malują, że — teraz, gdy osiągnął to, do czego dążył, a mianowicie władzę w Niemczech, zmienił się na prawdziwego męża stanu, z którym nie koniecznie będzie potrzeba krzyżować miecze, a będzie się można dogadać i na drodze pokojowych pertraktacji i umów. A gdy w dodatku jeszcze i w Gdańsku, po dojściu do władzy Hitlerowców, nie zaraz nastąpił obawiany pucz i proklamacja przyłączenia Gdańska do Rzeszy, nastąpiło dalsze odetchnienie i uspokojenie umysłów, które jeszcze się spotęgowało, gdy przedstawiciele tej nowej władzy w Gdańsku udali się do Warszawy i tam, uroczyście i z wszelkimi wymogami polskiej gościnności przyjęci, zaczęli prawie słodkie androny o szczyrych zamiarach i chęciach pokojowego i zgodnego załatwienia wszystkich spornych spraw z Polską i lojalnego przestrzegania wszystkich warunków traktatu wersalskiego. Poprostu, jeszcze żaden rząd gdański — takie robił wrażenie cały występ gdańskich władz hitlerowskich we Warszawie — nie przemawiał tak przychylnie i życzliwie w kierunku pokojowego współżycia Gdańska z Polską, jak oni. I znów niejednemu nasunął się sens znanego przysłowia, że nie taki przecież straszny djabeł jak go malują.

A jednak nic bardziej niedorzecznego i niebezpiecznego my Polacy nie mogliśmy popełnić, jak gdybyśmy pozwolili w tym wypadku powodować się sensem, jaki głosi rzeczony przysłowie. Wszak to, co obserwujemy pod tym względem u hitlerowskich władców, to nie innego, jak tylko nader chytrze przemyślany manewer dla uspienia czujności wroga, aby go tem skuteczniej i pewniej móc potem zniecka napaść i pokonać. Najlepszym tego dowodem to te gorączkowe, wprost nerwowo-gwałtowne zbrojenia się Niemiec. Zwłaszcza francuska prasa całemi szpaltami przynosi co dzień prawie coraz to bardziej rewelacyjne o nich wieści. Nie możemy tego wszystkiego dla szczupłych ram naszej gazety powtarzać w w całości, dla tego dla orientacji naszych Czytelników podajemy obok choć tylko małą wzmiankę z tej całej serji alarmujących głosów pism francuskich.

Gorączkowe przygotowania wojskowe Niemiec w okresie hitlerowskim.

Paryski Le Journal (nr. 875) podaje zwięzłe zestawienie z ostatnich tygodni, świadczące o przysposabianiu się Niemiec do działań wojennych, a widać dość wyraźnie, że Le Journal czerpie swe wiadomości z dobrze znających stan rzeczy kół wojskowych francuskich:

— Oto kilka wiadomości, które wskazują, co jest główną troską i zamysłem rządów hitlerowskich w Niemczech.

Pierwszy fakt. — Studenci prawa mają odtąd, zanim zostaną adwokatami lub sędziami, odbywać okres ćwiczeń w obozie. Innemi słowy, rząd Rzeszy poszukuje wśród elity kadrow wojska, mającego wzmocnić Reichswehrę.

Drugi fakt. — P. Goering, minister lotnictwa Rzeszy, dał na 13 milionów marek zamówień Luftbanzie. Subwencja na rzecz towarzystw lotniczych wynosi w r. 1933 już 25 milionów marek. Jednocześnie minister lotnictwa wywiera nacisk na najważniejsze samorządy miejskie, które mają budować samoloty własnym kosztem. Wreszcie komisarz Rzeszy dla spraw młodzieży, p. Schirach, przywódcą młodzieży hitlerowskiej, zarządził stworzenie grup wojskowych młodych pilotów.

Trzeci fakt. — Przemysł włókienniczy niemiecki pracuje pełną parą. A przecież wywóz wyrobów włókienniczych jest zupełnie nieznaczny. Są wiadomości, że całe to sukno przeznaczone jest na mundury, zamówione przez zrzeszenia narodowe. Znaczy to, że każdy obywatel niemiecki jest obecnie żołnierzem.

Czwarty fakt. — Warsztaty Berlin-Karlsruhe przywróciły przedwojenną swą nazwę: Niemiecka Fabryka Broni i Amunicji. Firma ta stwierdza w swem sprawozdaniu rocznem, że bieg interesów zwiększył się wydatnie od chwili odrodzenia narodowego. Dodaje on też, że powiększyła się znacznie ilość rąk zatrudnionych i wytwórczość.

Czy w tych warunkach można poważnie mówić o rozbrojeniu?

Nowe rewelacje w prasie francuskiej.

Paryż. Ppłk. Magne ogłasza w dzisiejszym „Petit Journal“ sensacyjny artykuł o zbrojeniach niemieckich, zawierający wiele nieznanych dotąd szczegółów, odnoszących się do tych zbrojeń.

Znana z wybuchu z 1928 r. fabryka fosgeny w Hamburgu pracuje dzień i noc nad wytwarzaniem gazów trujących.

Fabryki włókiennicze w Saksonji i Turyngji otrzymały wielkie zamówienia na mundury wojskowe i koce polowe.

Reńsko-westfalski przemysł żelazny wyrabia gorączkowo płyty pancerne.

Dawna fabryka broni Erhardta przystąpiła do budowy ciężkich haubic, a fabryka armat mechanicznych systemu „Erlicon“ przeniesiona została z powrotem ze Szwajcarii do Niemiec.

Przeszkolenie oficerów rezerwy jest w pełnym toku.

5.500 b. oficerów armii cesarskiej powołanych zostało w tym roku na ćwiczenia wojskowe.

Nominacje majowe w Reichswehrze były tak liczne, że zaniechano publicznego ich ogłaszania.

Wszystkie te zbrojenia niemieckie przekraczają normy, dozwolone Niemcom na zasadzie traktatu pokojowego w Wersalu.

Płk. Magne żąda w stanowczych słowach przedsięwzięcia odpowiednich kroków dla ochrony zagrożonych ziem pogranicznych Francji.

Lindbergh wylądował w Grenlandji.

Nowy Jork, 24. 7. Pułkownik Lindbergh i jego żona wylądowali pomyślnie w miejscowości Godthaub na Grenlandji.

Przyczyny katastrofy finansowej Ameryki.

Paryż. Sfery giełdowe twierdzą, że bezpośrednim powodem ostatniego katastrofalnego spadku walorów na giełdach Stan. Zjedn. była zniżka zboża kanadyjskiego i niewielka poprawa kursu dolara na rynkach światowych.

Te dwa czynniki wystarczyłyby, aby cały gmach sztucznie rozbudowanej „haussy“ zawalił się z trzaskiem, stawiając perspektywy polityki Roosevelta wobec wielkiej niewiadomej.

Wreszcie jest trzeci bardzo ważny czynnik, który mógł wpłynąć poważnie na nastroje giełd amerykańskich, a mianowicie deficyt bilansu handlowego Stanów Zjedn., wynoszący za ostatni miesiąc 2 milj. dol.

Układ, tyżący się srebra.

Londyn. Przedstawiciele 8-miu uczestniczących w konferencji ekonomicznej państw podpisał ważny układ, regulujący zagadnienie srebra. Układ ten zaprojektowany został przez senatora amerykańskiego Pittmana. Treść narazie jest nieznana. Układ podpisały z pośród państw, posiadających walutę srebrną: Indje, Hiszpanja oraz Chiny, a z pośród państw produkujących srebro: Kanada, Meksyk, Stany Zjednoczone, Australia i Peru. Przedstawiciel boliwijski odmówił podpisania układu. Senator Pittman, po podpisaniu układu oświadczył, iż układ oznacza zmianę sytuacji monetarnej oraz postęp w sprawie kontroli monetarnej.

Czem wszystkim ten Mussolini nie jest?

Mussolini jest już premierem, ministrem spraw zagranicznych, ministrem spraw wewnętrznych, ministrem wojny, ministrem „korporacji“. — Co za uniwersalny człowiek!

Minister wojny, gen. Gazzera, który od pięciu lat sprawował swój urząd, zgłosił prośbę o dymisję. Dymisja została na wniosek szefa Rządu przyjęta przez króla Emanuela.

Kierownictwo ministerjum wojny objął obojciec Mussolini.

Wraz z ministrem ustąpił również dotychczasowy podsekretarz stanu, gen. Manaressi.

Na jego miejsce został mianowany dowódca okręgu wojskowego w Veronie, gen. Maistrocchi. Przekazanie władzy odbyło się na początku posiedzenia rady ministrów. Jakkolwiek pogłoski o możliwości objęcia teki wojny przez Mussoliniego, krążyły oddawna, to jednak zmiana na stanowisku ministra wojny zaskoczyła włoskie koła polityczne. Mussolini skupia obecnie w swem ręku kierownictwo najważniejszych resortów: spraw wewnętrznych i zagranicznych, „korporacji“ i wojny. Rzęcz prosta, owe „przyjęcie“ dymisji przez króla oznacza prosto wykonanie zlecenia Mussoliniego.

Rewizyta rządu polskiego w Gdańsku.

Senat gdański przygotowuje niespodzianki.

Gdańsk. W odpowiedzi na wizytę prezydenta senatu gdańskiego, dr. Rauschninga w Warszawie w premier polski rewizytować będzie Gdańsk w miesiącu wrześniu. Dokładna data nie jest jeszcze ustalona.

Senat gdański opracowuje już poszczególne punkty przyjęcia premiera polskiego. M. in. podczas bankietu w ratuszu odegrany będzie ten sam koncert, którym w roku 1646 powitano w Gdańsku Marię Gonzagę, żonę polskiego króla Władysława IV. Odnosne nuty wydobyte zostały z archiwum miejskiego i uznane za nadające się do reprodukcji przy pomocy dzisiejszych instrumentów.

